BUNA VESTIRE

PERIODIC AL FUNDAȚIEI CULTURALE BUNA VESTIRE/ an IX, nr. 42 - 43, ian. - febr. 2001; 16 pag.

PUTEREA; BANII ŞI MORALA

În 1993 s-a creat TRANSPARENCY INTERNATIONAL un institut cu sediul la Berlin şi cu misiunea de a lupta contra corupției mondiale. Pricini mari; *putirințe* –se pare – mici. Dar totuşi un început. Şi, ca toate începuturile - greu.

Printre realizările recente: index – în care figurează 85 de țări – printre care şi România, un clasament pentru stabilirea țării celei mai corupte.

Dar scopul nu pare a fi stabilirea unei MISS CORUPTIE ci alarmarea societății civile şi a populației asupra gravității flagelului concomitent cu terapia destinată limitării şi chiar eradicării răului.

Iar palmaresul se face prin compilarea sondajelor independente realizate cu ajutorul a zeci de mii de observatori şi pentru 1998 Camerunul se află pe primul loc, Danemarca pe ultimul iar România pe locul 61 cu un scor egal cu al Argentinei, Nicaragua, Tailanda şi Yugoslavia. Dar rezultatele distorsionează într-un fel realitatea pentru că nu ține seama decât de corupția pasivă şi nu de comportamentul statelor care-şi autorizează exportatorii să practice corupția pe piețele străine. Ceea ce a determinat acest institut să creeze un index distinct – „*Bribery propensity index*" şi vor avea tabloul complet: cei care dau şi încurajează şi cei care primesc şi tac.

Pentru noi, corupția – afirmă Peter Eigen- constă în a abuza de puterea care-ți este încredințată pentru a obține beneficii personale – definiție care exclude furtul, deturnarea de fonduri, spălarea banilor şi crima organizată.

Ar exista marea corupție şi mica corupție – foarte diferită de prima dar ale cărei efecte pot fi şi mai pernicioase. Aceasta afectează mai ales țările sărace, cu salariați prost plătiți şi Guverne care practică politică nocivă în acest sens: lasă-i aşa că se descurcă – se spunea pe vremea comunismului când medicii de pildă erau plătiți mai prost decât egalii lor din alte profesiuni. O atitudine cu atât mai nefastă cu cât atinge păturile sărmane şi vulnerabile ale societății contribuind atât la minarea statului cât şi la cea a legilor.

(continuare în pag. 6)

Paul Spiru MICHAIL

Se împlinesc, anul acesta, 73 de ani de la moartea, în Spania, în războiul civil, a celor doi fruntaşi ai Legiunii – Ion I. MOȚA şi Vasile MARIN.

Mereu ne vom aminti de aceşti doi martiri. Am făcut-o şi în anul acesta la Sf. Biserică Ilie Gorgani şi în această revistă.

Articolele numărului 42 - 43/2001:

* **Cuibul – Unitatea de bază a Mişcării Legionare (Faust BRĂDESCU): pag. 2;**
* **Despre timpul şi adevărul demonizat... (N. G. U.): pag. 3;**
* **Schimbarea domnilor, bucuria nebunilor? (P. S. TACITUS): pag. 7;**
* **Epilogul marii tragedii legionare (V. BLĂNARU – FLAMURĂ): pag. 4;**

Pentru că mulți sunt răzvrătiți, grăitori în deşert şi înşelători, mai ales cei dintru tăierea împrejur, cărora trebuie să li se închidă gura ca unora care răzvrătesc case întregi, învățând, pentru câştig urât, cele ce nu se cuvine. Unul dintre ei, chiar un proroc al lor, a rostit: Cretanii sunt pururi mincinoşi, fiare rele, pântece leneşe... Şi să nu dea ascultare basmelor iudaiceşti şi poruncilor unor oameni, care se întorc de la adevăr.

Tit I, 10 - 12, 14

(urmare din nr 41- 42/2000)

CUIBUL*

Unitatea de bază a Mişcării Legionare
VIII. Şeful de cuib; IX. Şcoala de cadre

Pentru a delimita răul ce poate rezulta de aici, Corneliu Codreanu a enumerat câteva cazuri în care iniţiativa şefilor locali sau a unităţilor mici este categoric interzisă:

- Să publice ceva în numele organizaţiei fără să aibă aprobarea prealabilă a *Biroului Presei Legionare*;
- Să scrie ordine sau scrisori cu conţinut nechibzuit, care să poată fi rău interpretat de cei cărora li se adresează, sau de adversari;
- Să vâre unitatea în acţiuni dezordonate, de amuzamente uşoare sau certuri;
- Să trateze sau să semneze angajamente politice cu alte grupări fără aprobarea directă a Şefului Legiunii.

Regula care trebuie să prevaleze este următoarea: Iniţiativele şefului de cuib, la fel ca şi cele ale oricărui şef legionar, trebuie să se desfăşoare în cadrul direcţiilor de orientare fixate de Centru. De exemplu: Un şef de cuib poate să ia iniţiativa unui şantier local. Totuşi, dacă acest gen de lucrare este interzis în mod oficial şi dacă Centrul a dat ordin să fie luată în seamă măsura respectivă, şeful de cuib nu este autorizat să ia această iniţiativă, chiar dacă e sigur de reuşită.

Iată deci cadrul în care trăieşte şi se manifestă acest om excepţional al Mişcării Legionare care este şeful de cuib. El are drepturi, datorii, interdicţii şi libertăţi de iniţiativă. El este în acelaşi timp director, educator şi supraveghetor al evoluţiei legionare la nivelul cel mai important, cel al temeliilor.

Dar, înaintea de toate, el trebuie să fie extrem de exigent cu el însuşi, deoarece comportamentul său constituie pentru viitorii legionari exemplul cel mai vizibil şi punctul de comparaţie cel mai decisiv.

* IX. Şcoala de cadre:

Urmând cuvânt cu cuvânt indicaţiile din *„Cărticica şefului de cuib"* înseamnă să fim indisciplinaţi şi să ne însuşim noţiunile de bază pentru ca viaţa cuibului să se desfăşoare după principii. Între teoria şi realitate, între executarea regulamentului şi fluctuaţiile conjuncturale, există totuşi probleme şi situaţii asupra cărora un şef de cuib ezită adesea să se pronunţe. Aceasta arată că formarea lui este incompletă şi că educaţia lui legionară n-a atins pragul dorit. Acest lucru nu este un dezastru. Este o simplă lipsă ce trebuie îndreptată. Putem s-o îndreptăm prin două mijloace:

- Documentare scrisă (cărţi, broşuri, circulări, ordine, sfaturi etc.);
- Contact direct cu legionarii experimentaţi care are loc în ceea ce numim „şcoala de cadre".

Şcoala de cadre este şcoala şefilor de cuib. Ea constituie o necesitate fundamentală, având în vedere rolul pe care îl joacă aceşti şefi de cuib în organizarea şi educarea legionarilor. Ei trebuie să se simtă siguri de ei înşişi şi capabili să înfrunte orice situaţie, atât în cuib cât şi în mediul politic şi social în care trăiesc. Înainte de toate, ei au nevoie să se simtă sprijiniţi şi îmbărbătaţi de organizaţie. Contactul nu trebuie să rămână rece şi distant, menţinut numai prin ordinele şi circulările primite şi rapoartele trimise.

Există şi inspecţiile şefilor ierarhici. Dar aceştia nu pot să întreprindă o educaţie veritabilă în timpul acestor inspecţii. Prezenţa lor are o altă finalitate. Şeful de cuib poate să ceară câteva sfaturi. Şcoala de cadre este cu totul altceva: este o reuniune care are un scop în sine, un program stabilit şi un mod particular de manifestare. Şefii de cuib care iau parte la ea vin acolo ca să înveţe ceva. Ei trăiesc într-o ambianţă nouă, în contact permanent cu camarazii veniţi de departe şi în compania superiorilor pe care îi respectă. Se găsesc într-un cerc mai ales al universului legionar, ales în sensul perfecţionării şi capacităţii de sacrificiu.

Această simplă apropriere are, deja, influenţă puternică asupra lor. Ei ştiu că nu sunt împreună pentru a se distra, că au o misiune de îndeplinit. Ca reprezentanţi ai cuiburilor lor în această şcoală de cadre ei sunt conştienţi de faptul că întorcându-se acasă, se vor prezenta ca purtători autentici ai preceptelor legionare pe care le vor primi. Trecând prin şcoala de cadre eşti ajutat să-ţi completezi bagajul de cunoştinţe şi să te perfecţionezi. Acest contact periodic ridică moralul şi nivelul şefilor de cuib.

Prezenţa lor nu este limitată la o singură sesiune după care fiecare trebuie să se descurce cum poate. Şefii de cuib sunt chemaţi parodie pentru a face un stagiu într-o şcoală de cadre.

(va urma)

dr. Faust BRĂDESCU

* (*Traducerea, din limba franceză, de Eugen* ***BĂLAŞA****, din lucrarea*: **Le Nid Unité de base du Mouvement Legionare.** *Edition „CARPATI", Madrid, 1973)*

DESPRE TIMPUL ŞI ADEVĂRUL DEMONIZAT*

Data trecută (miercuri, 29/11. 2000.) – fiind cam bolnav – am părăsit simpozionul lunar cam pe la început. Nici acum nu mă simt prea strălucit (miercuri, 20/12. 2000). Atunci aveam o comunicare cu titlul „Tupeism, obrăznicie..." la început de mileniu III. Evident, la tot soiul de tipi, care n-au nimic în spate, tineri bâlbâiţi, lesne rânjitori, bâlbâiţi, cu tuleele abia date sau alţii mai în vârstă al căror creier a fost spălat de sintagme late, revărsate în creierele lor de diavolii ce conduc şi slujesc mass-media aservită şi dirijată, „profesionist" de finanţa iudaică, stăpâna celor două pârghii de putere: Guvernele naţiunilor albe şi **criticul** aceloraşi Guverne (pentru a putea fi ţinute ele în zgardă), adică mass-media însăşi. Acum vreau *să govorim* (vorba unui român sârbizat din actuala Iugoslavie) despre timpul şi adevărul demonizat. Toată lumea cunoaşte dialogul dintre Ponţiu Pillat şi Iisus Mântuitorul, acela în care primul îi spune că: „Nu ştii că am putere să Te eliberez şi puterea să Te răstignesc?". Ce-i răspunde Iisus? „N-ai avea nici o putere asupra Mea, dacă ţi-ar fi fost dat ţie de sus..." Iisus se referea la Dumnezeu, dar Pillat putea crede – aşa-mi vine mie să cred- că, adică, el, Pillat, o are de la Cezarul Tiberiu acea **putere** şi de aceea o şi exercită. Dar, la prima întâlnire – după ce iudeii spun că se făcuse pe sine împărat – îl întreabă, oarecum ironic, „aşadar eşti Tu împărat?" „Tu zici că Eu sunt împărat...", dar în pasajele de mai înainte, la întrebarea lui Pillat, Iisus răspunde: „Împărăţia Mea nu este din lumea aceasta". Căci, dacă era, atunci „slujitorii" Lui „s-ar fi luptat ca să nu fiu predat iudeilor. Dar acum (după ce conaţionalii Lui L-au predat lui Pillat; n. m.) împărăţia Mea nu este de aici"... şi, mai departe: „Eu... spre aceasta am venit în lume, ca să mărturisesc adevărul..." etc. Dar, ce nevoie avea lumea, şi are, de adevăr? Şi, care adevăr. Al meu, al tău, al slugii, al mass-mediei aservite, care adevăr îl gustă lumea; şi care „lume", care dintre „lumi"? Azi al unuia, mâine al altuia. Nu pe a lui Dumnezeu. De ce? Pentru că atunci ar trebui să-şi ia Crucea (să ne luăm) în spinare şi să se jertfească (să ne jertfim) fără a crâcni, fără a cârti. Dar, cum să o faci? Este atât de greu să te jertfeşti fără să reproşezi celor pentru care te jertfeşti că te jertfeşti? Supunându-le-o îi faci şi mai îndârjiţi. Nespunându-le, te fac nebun, râd de tine şi sfârşitul este acelaşi – **crucificarea**. Odată, pentru că le-ai amintit, că te răstignesc, de păcătoşi ce sunt, a doua oară o fac pentru că unui „nebun" poţi să-i faci orice. E „nebun!" Bun! Atunci, ca şi înainte de Iisus (şi după aceea; dar, poate, mă înşel), ca şi azi, trăim sub imperiul lozincilor şi etichetelor. **Omul** şi femeia de rând, ca şi omul gazetelor şi al politicii, gândeşte: **ce spun eu este adevărat, ce spune adevărul este fals.** El umblă să-mi ia pâinea şi gloria de la gură. „Două picioare rău, patru picioare bun!"... Albul este „fascist", „asasin", „puşcăriaş", „pedofil" etc.

(continuare în pag. 14)

N. G. U.

*** ADR, comunicare, miercuri, 20/12. 2000.**

Celui ce ridică piatra

Citind **Crezul Nostru** nr. 12 din decembrie 2000, articolul **Dreapta între a fi şi a nu fi** al dlui Claudiu TÂRZIU, mi-a atras în mod deosebit atenţia.

M-a surprins că tânărul ziarist trece la sentinţe sau altfel spus „ridică piatra" şi loveşte, premeditat cred eu, în cei loviţi ani în şir de comuniştii atei tocmai pentru credinţa lor în Hristos şi în Neamul Românesc şi nu pentru „lipsa de trăire întru Hristos" cum explică dumnealui cauza eşuării partidelor de dreapta printre care menţionează şi Partidul PENTRU PATRIE.

Dacă ar fi un străin de acest partid aş zice: „Iartă-l Doamne că nu ştie ce spune!" Dar cum tânărul ziarist ştie că acest partid a fost înfiinţat de foşti deţinuţi politici, veterani de război, luptători în munţi, mai precis de cei ce s-au opus efectiv, ani în şir, comunismului ateu, cum se poate explica aberanta afirmaţie?

Este un lucru ştiut astăzi că acest partid **PENTRU PATRIE** a reuşit să adune supravieţuitorii prigoanelor cumplite la care a fost supusă dreapta autentică din România. Am rămas puţini, este adevărat, dar aceştia mai reprezentăm **activul** Rezistenţei Naţionale.

Să nu uităm că şi în timpul teribilei prigoane comuniste am fost puţini, ridicol de puţini faţă de mulţimile „laşe şi cuminţi". Dar oare a fost un eşec politic lupta noastră de atunci? Iar dacă noi o să continuăm astăzi, cu cei puţini ce ni se adaugă, oare lupta nu-şi mai are rost? Trebuie să renunţăm la ea? Numărul contează în ultimă instanţă?

Poate se va întreba tânărul nostru inchizitor de ce au fost puţini cei care au pus mâna pe arme şi au urcat potecile munţilor, alături de Ion GAVRILĂ-OGORANU, în timpul ocupaţiei bolşevice. Şi poate în răspuns va găsi şi un sens istoric al acelei acţiuni şi nu doar un eşec politic imediat.

Interesant este punctul de staţie din care ne priveşte şi ne judecă distinsul ziarist. În loc să remarce strădaniile care se fac pentru a continua REZISTENŢA, domnia sa recomandă un partid nou „conservator", deci altceva.

E uşor să strici ce au făcut cu jertfă alţii aflaţi deja într-o formaţi-

(continuare în pag. 16)

Constantin IULIAN

(urmare din nr. 41-42/ 2000.)

EPILOGUL MAREI TRAGEDII LEGIONARE

Întrebarea ce o putem pune acum este de a şti motivele reale ale acestei judecăţi şi expulzări peste graniţă.

Din memoriile lui Argetoianu rezultă că prinţul Nicolae nutrea împotriva regelui sentimente ostile. Unul din aceste sentimente era de ordin familial: Regele se opunea categoric ca Prinţul să-şi legitimeze căsătoria cu doamna Doleti. A doua cauză a ostilităţii Prinţului era de ordin politic. Dăm cuvântul memorialistului: „A doua cauză a mâniei lui Achilles-Nicolae, de ordin politic, e în legătură cu relaţiunile sale cu Garda de Fier. Socotind, că Garda de Fier, poate să fie folosită la un moment dat împotriva regelui, prinţul s-a împrietenit cu unii din conducătorii ei şi a făcut tot ce a putut ca să le vie în ajutor. Le-a dat materiale de construcţie de la Broşteni, le-a dat chiar parale – destule. Mai ales acum, de când regele s-a stricat de tot cu garda, aceste legături ale prinţului sânt cât se poate de rău văzute «sus». Probabil că, din «**înalt ordin**», Tătărescu a adresat acum câtva timp o scrisoare lui Nicolae, prin care îi dădea să înţeleagă că ar fi în interesul «tuturor» să se mai «**aerisească**» **peste graniţă**..."

Ce spun cronicarii marxişti în legătură cu privire la „scandalul" dintre Carol şi Nicolae? Reproducem un mic pasaj din lucrarea citată, pag. 176 – 177: „Divergenţele dintre Carol al II – lea şi Gard de Fier cu privire la alianţele României au căpătat treptat un caracter tot mai violent. Urmărind să forţeze mâna regelui, în aprilie 1937, Garda de Fier şi-a oferit ajutorul «neîndreptăţitului» prinţ Nicolae, împotriva căruia Consiliul de Coroană hotărâse decăderea din drepturile de membru al familiei regale. În Bucureşti şi în ţară circulau insistente zvonuri despre un eventual puci legionar pentru înlocuirea lui Carol cu prinţul Nicolae. Fosta **Uniune Naţională a Studenţilor Creştini Români**, organizaţie dizolvantă, subordonată Gărzii, îşi anunţa printr-un manifest tot sprijinul «alteţei sale regale principelui Nicolae»".

„La începutul lunii aprilie 1937 – ne informează ceva mai precis alţi cronicari marxişti (vezi **Fapte din umbră**, vol. III, pag. 122) -, ca inspector general al armatei, şef al aviaţiei şi amiral în marină, el avea posibilitatea ca, prin ordine date subalternilor, să faciliteze dezvoltarea acestei organizaţii fasciste în rândurile militarilor [...] Temându-se de gravitatea implicaţiilor acestui fapt, regele Carol al II-lea a convocat Consiliul de Coroană, cu ajutorul căruia, la 9 aprilie 1937, a obţinut expulzarea prinţului Nicolae din rândul familiei regale. Dar motivul acestei expulzări nu l-a constituit faptul că prinţul Nicolae a dobândit calitatea de legionar – aşa cum toată lumea s-ar fi aşteptat -, ci refuzul acestuia de a accepta desfacerea căsătoriei morganatice pe care o contractase cu Ioana Dumitrescu Doletti.

Opinia publică a râs de ridicolul situaţiei: Carol «excomunicase» pe Nicolae, făcând pe moralistul pentru pricini în care era mult mai compromis decât fratele său..."

Măsurile după cum am văzut, luate de Gh. Tătărescu pentru *a apăra „liniştea publică" împotriva legionarilor*, ca şi ceea ce începuse să facă regele spre a slăbi rândurile legionarilor, constituiau motive de îngrijorare pentru legionari. Toate acestea, inclusiv expulzarea Prinţului Nicolae erau măsuri cu caracter politic şi, ca atare, puteau fi combătute prin contra-măsuri politice.

Dar, din nefericire, lucrurile nu s-au limitat la aceste măsuri politice, transformându-se de-a dreptul în planuri criminale.

(sfârşit)

Vasile BLĂNARU – FLAMURĂ

MAXIME ... BLÂNDE

I. * **Dorinţă şi certitudine:** Aş vrea să-mi fie sufletul cald, să simt în el cum cresc din adâncuri şi se-nalţă până dincolo de lumini privirile ochilor mei însetaţi de credinţă;

- să simt cum fiecare labirint îşi deschide porţile zăvorâte şi-n fiecare colţ al sufletului meu să văd cum luminează o rază cerească;

- să sorb din spaţiul imens parfumul florilor primăverii;

- să pot să mă bucur de cântecul ciocârliei ce binecuvântează ogorul;

- să cred şi să năzuiesc spre o altă viaţă mai bună, să mă pot ridica din "eul" plin de păcat spre cerul armoniilor eterne, acolo unde singură raţiunea poate fi suverană, în imperiul ceresc, tăcut, ce ne dă liniştea şi bucuria de a face bine şi de a ne dărui.

II. * Să aprindem lumina din suflet să ardă de păcat şi orice din ceea ce pune piedică conştiinţei ca să nu ne poată judeca şi... Dumnezeu să nu ne poată ierta.

* Când este însoţită de credinţă şi speranţă, suferinţa devine nobilă şi creatoare, când este lipsită de înţelepciune şi e plină de nerăbdare te distruge până la disperare şi dispariţie.

* Când nu este conştiinţă, dirijarea devine dictatură.

* Toţi oamenii necinstiţi se tem de cinste şi de adevăr. Ei se comortă fariseic ca să pară prin simulare ceea ce conştiinţa le spune că nu sunt.

* În societatea comunistă toţi oamenii simt, judecă, şi vorbesc ce le admite legea, dar fac ce pot, adică: una simt, alta judecă, alta vorbesc şi alta făptuiesc. Ce lipsă de caracter şi demnitate!

(continuare în pag. 14)

Simion GIURGECA

20 – 23 ianuarie 1941 – rebeliune legionară sau lovitură de stat antonesciană?

- câteva precizări -

Târziu, după 23 august 1944, în timpul procesului înscenat de puterea comunistă la ordinul Unuinii Sovietice mareşalului Ion Antonescu şi colaboratorilor săi, aceştia au recunoscut mai tranşant sau mai subtil, că scopul guvernării în comun cu Mişcarea Legionară fusese aducerea acesteia la putere spre a fi compromisă şi a submina astfel larga adeziune a maselor la ideile ei doctrinare.

Forţele oculte anticreştine, pentru care Legiunea reprezenta un incomod şi incoruptibil bastion naţionalist – creştin, înţeleseseră din repetatele declaraţii făcute de Corneliu Zelea Codreanu, că din partea Gărzii de Fier era exclusă orice tentativă de revoltă violentă sau lovitură de stat. Era deci exclus orice prilej de compromitere a acestei organizaţii, mai ales că şeful ei precizase răspicat întotdeauna că "vom merge pe linia legilor ţării" (1936) şi asigurase că "Mişcarea Legionară, pentru a birui, nu va recurge la ideea de complot sau lovitură de stat" (26 feb. 1937), cerând legionarilor "o atitudine de severă legalitate" (14 oct. 1940) şi a se "supune măsurilor justiţiei în ale căror virtuţi am crezut şi vom crede" (10 dec. 1933). De altfel adânca religiozitate, trăirea ascetică şi temperamentul profund isihast ce-l caracterizau pe Căpitan cu precădere în perioada maturităţii depline, îi confereau un calm implacabil şi o resemnare creştină în faţa greutăţilor şi provocărilor.

Acţiunile revoluţionare de la 3 – 6 septembrie 1940 organizate de Mişcarea Legionară au o semnificaţie aparte şi trebuiesc analizate în contextul politic şi geopolitic al momentului respectiv. Oricum, este exclusă o derogare a Legiunii de la principiile trasate de întemeietorul său, Corneliu Zelea Codreanu, asasinat în chip bestial la 30 noiembrie 1938. Nu vom insista asupra acestor evenimente, dar trebuie precizat că la începutul lui septembrie 1940, în condiţiile în care România pierduse Basarabia şi Bucovina de nord, iar la 30 august Ardealul de nord-vest, şi se afla în perspectiva desfiinţării ei ca stat, Mişcarea Legionară, prin conducătorii săi a considerat ca o datorie imperioasă intervenţia sa pentru detronarea şi alungarea lui Carol al II – lea şi clicii sale de politicieni corupţi şi vicioşi, punând astfel capăt unui regim ce se făcuse vinovat de crime odioase şi, printr-o politică duplicitară şi vădit antinaţională, ruinase România Mare. Dar mai ales, prin suportul de mase şi poziţia Mişcării în contextul european, era o ultimă încercare de salvare a statului român.

Sigur că ascensiunea Legiunii la putere era meritul său exclusiv, al corectitudinii şi al sutelor de martiri ucişi în deceniul al patrulea, iar nu al lui Antonescu sau al altcuiva. Dar era în acelaşi timp şi un prilej de a fi compromisă.

Întreaga perioadă dintre 14 septembrie 1940 (decretarea *Statului Naţional Legionar*) şi 23 ianuarie 1941 (sfârşitul guvernării legionare) a fost presărată cu numeroase acte de sabotaj şi boicoturi, cele mai multe subtile, venit din partea unei minorităţi alcătuite din cadre ale vechiului regim şi clientela lor, ostile Legiunii şi păstrate intenţionat în structurile politice şi economice de cercurile pro-masonice din jurul generalului Antonescu. Nu puţine au fost şi actele de diversiune coordonate de serviciile de spionaj englezeşti sau sovietice.

Un astfel de act este asasinarea la Bucureşti în data de 19 ianuarie 1941 a maiorului german Doering de către un grec dovedit ulterior a fi agent al *Inteligence Service*, eveniment care a reprezentat pretextul declanşării puciului antonescian. Trecând la destituirea generalului Constantin Petrovicescu din funcţia de ministru de interne, Generalul Antonescu aruncă prima provocare ce are ca răspuns organizarea unei manifestaţii legionare de solidarizare cu generalul Petrovicescu, pe 20 ianuarie, sub coordonarea şefului organizaţiilor studenţeşti – Viorel Trifa. Mitingul s-a încheiat paşnic, cu lozinca curtenitoare: *"Trăiască generalul Antonescu, conducătorul în veci al statului !"*. Pe 21 ianuarie, şeful statului dispune înlocuirea tuturor prefecţilor şi chestorilor legionari din ţară, profitând de convocarea lor la Bucureşti în aceeaşi zi. Deci, o altă lovitură. În capitală au loc mari manifestaţii ale populaţiei în sprijinul Mişcării Legionare. Din cartierele mărginaşe şi din comunele din jurul capitalei, mii de legionari şi simpatizanţi mărşăluind în coloane compacte se adună în centrul Bucureştilor să întărească şi **să apere** (nu să ocupe!) Prefectura Poliţiei, celelalte instituţii şi sediile din care Antonescu vroia să îi scoată cu forţa. Alte zeci de mii de români fac acelaşi lucru în reşedinţele de judeţ din ţară. Generalul ordonă armatei să intervină pentru a înăbuşi rezistenţa, el declanşând astfel conflictul violent. Spre decepţia generalului însă, în unele părţi ale ţării, armata, fie a

18/01. 2000

(continuare în pag. 8)

Florin DOBRERSCU

(continuare din pag. 1)

*** (Puterea...)**

Institutul pledează pentru o formă administrativă care să permită statelor să se doteze cu funcţionari bine pregătiţi, bine plătiţi şi motivaţi.

În Statele Unite *„Foreing Corruption Practices Act"* a fost adoptată pentru a apăra integritatea sistemului politic american pentru că – după Watergate s-a descoperit că o parte din „comisioanele" date de Lockeed şi Boeing în străinătate – s-au întors în finanţarea partidului lui Nixon.

Azi firmele americane se tem: Lockheed a plătit anul trecut 25 milioane de dolari pentru că a mituit un responsabil egiptean; General Electric o sumă enormă pentru „ciubucurile" date în Israel iar IBM se află în anchetă pentru Argentina – asta în timp ce, în Franţa şi Germania bacşişul se poate recupera din impozite – deducţii fiscale care subvenţionează implicit corupţia.

Iar prin semnarea Convenţiei OCDE – care a intrat în vigoare la 15 februarie a.c. se interzic deducţii fiscale în toate ţările semnatare. În ce ne priveşte ne-am manifestat dorinţa de a adera „

Convenţia are însă petele ei albe: nu se prevăd urmăriri pentru mituirea partidelor sau oamenilor politici, se focalizează pe legislaţia penală – evitând astfel un sistem mult mai larg de luptă contra tuturor aspectelor corupţiei – precum deducţiile fiscale, normele contabile, reglementarea bancară sau subvenţiile la export fără să se trieze tranzacţiile corecte de cele îndoielnice.

Iar pentru a combate durabil corupţia avem nevoie de cele trei laturi ale triunghiului magic: puterea politică, actorii economici şi societatea civilă.

Dar ce te faci cu „triunghiul magic" atunci când, de pildă ministrul comerţului şi industriilor este vârât până în gât în afaceri personale comerciale şi industriale – fiind dotat, să zicem, şi cu o nevastă dornică de maşini scumpe?

Ei bine, răspunde dl. Eigen: vei folosi morcovul şi ciomagul – iar exemplul ne vine din Statele Unite unde Departamentul de Justiţie a elaborat sistemul numit – „sentencing =guidlines" – pe româneşte *„grila de penalizare"*: o întreprindere care a recurs la corupţie poate fi condamnată la 20 milioane de dolari amendă – dar suma se reduce la jumătate dacă acceptă să se doteze cu un mecanism de control intern şi un supraveghetor care, timp de 5 ani, va prezenta, anual un proces verbal justiţiei.

Iar întreprinderile „virtuoase" ar putea primi recompense precum ajutor subvenţionat de stat pentru export sau numai ele vor putea răspunde la ofertele Băncii Mondiale.

Noi nu suntem un organ de investigaţie dar avem trei principii esenţiale pe care sprijinim acţiunea:

- primul – fiecare ţară trebuie să-şi organizeze propria sa luptă şi să-şi găsească soluţiile. Este o gravă eroare să crezi că există o armă absolută contra corupţiei. Banca Mondială a fost multă vreme victima acestei iluzii: dacă vedea că undeva funcţiona ceva spunea tuturor statelor: şi frecvent „ceva-ul" nu funcţiona.

Al doilea principiu: trebuie coalizate diferitele forţe în jurul strategiilor de luptă contra corupţiei – şi de aceea *Transparency Int.* intră în scenă încercând să mobilizeze societatea civilă şi să-i sensibilizeze liderii: religioşi, jurnalişti, avocaţi etc.

A treia axiomă: societatea nu se poate proteja decât dacă combină mai multe elemente: libertatea presei, independenţa justiţiei, o fiscalitate care descurajează „ciubucurile", un sistem contabil anticorupţie şi domeniul bancar care favorizează corupţia dacă-i permis să deschidă conturi numerice sau să garanteze confidenţialitatea absolută.

Dreptul penal nu este decât o parte a problemei: precum sistemul imunitar al omului fiecare naţiune are nevoie de un sistem asemănător!

Câteva din „manevrele" institutului ar putea fi împământenite şi pe solul patriei noastre bogată în corupţie:

- pentru a măsura grandoarea corupţiei în serviciile municipale nu-i nevoie să postezi – precum în Argentina – sondori la poarta primăriilor care să pună următoarea întrebare – vi s-au cerut bani cu ocazia demersului dvs? ci utilizezi metoda „Caţavencu": ca să primeşti „cadastru" ori dai 100 de dolari sau urmăreşti cum o funcţionară măruntă, la primăria sectorului III, primeşte oameni cu dosare şi sacoşe – care, ca dracu', uituci peste poate, când ies nu mai au nici dosare nici sacoşe";

- în ce priveşte „mare corupţie" poţi face apel la insulele de integritate – dar şi mai bine – ceri informaţii cartelului din PD – Berceanu – Staiculescu-Ruse-Albu.

Institutul afirmă că pentru lucrări majore – de pildă: construcţia unui drum în valoare de 200 milioane de dolari - trebuie să dai cel puţin 20 de milioane de dolari;

- în această privinţă, la noi, poţi face apelul la cel mai vorbăreţ ministru – ctitorul a unor numeroase de astfel de lucrări intitulate şi (!)... „Aici zac banii dvs."

În ce priveşte pactul de integritate – sau anticorupţie -, precum cel solicitat Băncii Mondiale de conducătorii unor state africane – prin care se stabileşte că numai companiile care vor semna acest angajament pot concura la licitaţii – despre aşa ceva nu putem spera la noi. E greu să dovedeşti înşelătoria; pe urmă de unde iei hârtie pentru lista neagră; cine o să scrie numele trişorilor; în câţi ani se vor termina procesele, apelurile, recursul în anulare etc.; şi unde o să găseşti ingredientele pactului: grupe industriale interesate de „pactul anticorupţie"; furnizori decişi să respecte noile reguli ale jocului; o ţară interesată de parteneriatul cu *Transparency Inst.* ; şi mai ales, o societate civilă activă şi vigilentă; şi un avocat al poporului care să facă şi altceva decât să încaseze salariul! De unde, Doamne, atâţi incoruptibili?

În ce ne priveşte noi ţinem seama de punctul 52 din *Cărticica şefului de cuib* – unde, Căpitanul, vorbeşte despre „sentimentul demnităţii: „Ne-am săturat de lipsa de demnitate omenească. Dacă nu dai bacşiş, dacă nu-l plăteşti nu te înscrie în partid; dacă nu plăteşti nu dă drumul hârtiilor de la primărie; dacă nu dai bacşiş nu poţi intra în Minister; dacă nu dai bacşiş nu poţi să-ţi capeţi dreptul; bacşişul, mita şi hoţia au desfiinţat sănătatea morală a naţiunii noastre".

„Legionarul ca căuta să desfiinţeze aceste apucături şi să reînvie sentimentul demnităţii omeneşti".

Punctul de vedere susţinut de Transparency Inst. se regăseşte 70 de în îndrumările Căpitanului. Şi suntem de acord cu el: „amploarea corupţiei în lume, primejdia ce ameninţă mai ales ţările cele mai sărace, democraţia şi economia globală trebuie să ducă la alianţa tuturor energiilor pentru stăvilirea răului".

Intenţii excelente.

Dar numai cu intenţii şi discursuri nu se pot înlătura relele acestei lumi.

Schimbarea domnilor, bucuria nebunilor?

Nu ştiu dacă această vorbă se află şi în dicţionarele americane dar la noi se ştie că ea s-a împământenit pe vremea fanarioţilor, care, odată ajunşi în scaunele domneşti rezervate acestor slugi turceşti, se grăbeau să jecmănească ţara pentru a-şi plăti „campania electorală". Pentru nimic nu-i nou sub soare: alte măşti, aceeaşi piesă.

Va fi astfel în întrecerea finală dintre Al Gore şi G. W. Bush? Un lucru este sigur: campania electorală am costat ceva în jur de un miliard de dolari!

Dar schimbarea domnului nu înseamnă decât instalarea aceluiaşi domn cu alt nume – cum susţin unii sau există anume deosebiri între cei doi?

Merită să cheltuieşti cu o atare fiesta sume atât de mari?

Fireşte am cerut informaţii de la cei care vor vota şi îşi vor suporta aleşii în viitorii patru ani.

Iată o parte din punctele lor de vedere:

THE AMERICAN PROSPECT – (Boston): în aparenţă propunerile lor par apropiate; în realitate este în joc salvarea a ceea ce a mai rămas din serviciile publice: educaţia, protecţia socială, pensiile.

Nu importă cine se va instala în biroul oval pentru că republicanii şi democraţii se află pe aceeaşi lungime de undă în ce priveşte repartizarea excedentelor unei economii înfloritoare:

- o treime pentru scăderea impozitelor;
- o altă treime pentru creşterea bugetelor destinate apărării şi nevoilor naţiunii şi:
- restul pentru a regla o parte din datoria federală înainte de intrarea la pensie a acelei generaţii numeroase care a primit porecla de „baby – boomers".

Americanii, în majoritate, cred că cei doi candidaţi se scaldă până la urechi în banii marilor societăţi şi nici unul dintre ei nu va fi un adevărat avocat al reformei finanţării campaniilor electorale – (aşa cum la noi nici unul dintre actualii parlamentari – şi, fireşte cei viitori – nu vor pleda pentru reducerea numărului senatorilor şi deputaţilor, pentru eliminarea imunităţii parlamentare, pentru reducerea cheltuielilor sau a vacanţelor etc.).

Amândoi candidaţii la conducerea Americii sunt pentru sistemul de apărare contra rachetelor; gândesc cam la fel politica externă; doresc creşterea schimburilor comerciale şi ambii sunt partizani ai menţinerii pedepsei cu moartea şi nici unul nu se gândeşte la o reformă a sistemului sanitar.

În schimb sunt îngrijoraţi de nivelul educaţiei şi învăţământului.

Şi doresc reducerea influenţei statului în toate domeniile.

Există totuşi o diferenţă majoră: Bush susţine că americanii cei mai bogaţi, cei mai sănătoşi şi mai bine educaţi nu trebuie să mai participe în aceeaşi măsură la susţinerea celor mai săraci, mai bolnavi sau/şi mai puţin educaţi. El cere înlocuirea sistemelor publice de pensii ca şi a celui de asigurare pentru sănătatea bătrânilor – concomitent cu renunţarea la finanţarea şcolilor publice – în timp ce Al Gore nu vrea să audă de aşa ceva!

În jurul acestei probleme se vor înfrunta adversarii de azi în viitorii 4 ani: democraţii lui Gore vor avea o viaţă grea pentru că punctul de vedere al lui Bush este în avantajul celor mai favorizaţi de soartă pentru că este mai ieftin să plăteşti un serviciu care-i exclude pe cei care recurg mai frecvent la el.

Mai există o miză majoră: ne-o semnalează săptămânalul The NATIONAL – (apare la New-York) şi este vorba de faptul că cel de-al 43-lea preşedinte va numi mai mulţi membri la curtea supremă – care vor fi judecători pe viaţă.

Dintre cele trei puteri presupuse egale în Statele Unite Curtea Supremă este mai egală decât celelalte: ea poate declara ca neconstituţionale anumite acţiuni ale preşedintelui sau promulgarea unor texte redactate de congres sau adunarea statelor.

Dacă pretinsul conservator „milos" – cum i se spune lui Bush va câştiga este sigur că viitoarea curte va fi mai ales conservatoare şi mai puţin miloasă; azi, dintre cei 9 judecători – 3 sunt conservatori, 4 sunt de stânga, sau centru-stânga şi doi de centru.

N. Y. TIMES, pe prima pagină, titrează „Al Gore aproape prea bun pentru a fi adevărat": destinat din copilărie să fie preşedinte, fostul senator democrat este un «animal politic» zelos, stăpâneşte dosarele, şi iubeşte exerciţiile intelectuale, talente utile pentru un preşedinte dar care nu servesc un candidat".

În ceea ce îl priveşte pe Bush – acelaşi săptămânal afirmă că „este o fiinţă paradoxală; fiul unui preşedinte se interesează puţin de politică.

Necunoscut acum 6 ani – guvernează unul dintre cele mai mari state ale ţării. Seducător şi petrecăreţ propăvăduieşte ordinea morală. Pentru a înţelege lumea care îl înconjoară George W. Bush deschide mai ales Biblia şi mai puţin un dosar politic. Afirmă că o citeşte zilnic.

Dacă este întrebat care-i este filosoful preferat răspunde „Hristos, pentru că el mi-a schimbat inima".

Bush apare ca o replică îndepărtată a prinţului Hal – fiul simpatic dar destrăbălat al regelui Henric al IV-lea, din piesele lui Shakespeare.

Henric îşi schimbă conduita când va deveni Henric al V-lea, devenind un suveran model pe care trecutul

(continuare în pag. 12)

P. S. TACITUS

(urmare din pag. 5)

• **(20–21 ianuarie...)** fraternizat cu legionarii, fie s-a retras în cazărmi, neexecutând ordinele primite (mulţi ofiţeri şi subofiţeri, mai ales cei tineri, erau fie membrii fie simplii adepţi ai Mişcării). Aşadar, până aici, o legitimă atitudine de refuz şi rezistenţă în faţa abuzivelor încercări antonesciene de a înlătura Mişcarea Legionară de la guvernare.

Şi, totuşi, manualele de istorie şi literatura marxistă abundă de „ororile" şi „crimele" săvârşite de legionari cu acea ocazie. Comparând însă „rebeliunea legionară" cu revoluţia desfăşurată cu nici cinci luni înainte, la 3 – 6 septembrie 1940, vom constata următoarele.

După o perioadă de doi ani (1938 – 1940) în care Garda de Fier cunoscuse o cruntă represiune din partea regimului carlist, având ca rezultat asasinarea a peste 300 dintre cadrele elitei legionare în frunte cu Căpitanul, în timpul şi ulterior evenimentelor din septembrie 1940, nu s-a înregistrat nici o răzbunare împotriva vreunui demnitar sau vreunui evreu. Nici un act de vandalism, nici o infracţiune. Ordinea şi disciplina desăvârşite au domnit în cele patru zile de confruntări. Astfel, este greu de crezut că în ianuarie 1941, când se aflau la guvernare, legionarii ar fi putut ajunge să se dedea la execuţii (cum este oribila înscenare de la Abatorul Comunal, spulberată de altfel ulterior până la zero prin dovezi de necontestat), sau să ardă soldaţi ai armatei. Că în timp ce erau confruntaţi cu iminenţa desfiinţării Statului Naţional Legionar şi Mişcării lor, fiind vânaţi pretutindeni de forţele generalului, ar fi avut timp să se preteze la jafuri şi tâlhării în cartierele evreieşti, care, pe lângă că nu aveau nici un sens, veneau în totală contradicţie cu educaţia moral – creştină pe care legionarii şi-o însuşeau în cuiburi. Amintim aici aderarea la Mişcarea Legionară în anii '30 – '40 a unor personalităţi de referinţă ale culturii româneşti între care Nae Ionescu, Constantin Gane, Radu Gyr, Ion Barbu (Dan Barbilian), Aron Cotruş, Mircea Eliade, Constantin Noica, Petre Ţuţea, Mircea Vulcănescu, Emil Cioran, Nichifor Crainic, Mihail Polihroniade, Traian Brăileanu, Ernest Bernea, Traian Herseni, Ionel Fernic, Nello Manzatti (Ion Mânzatu), ca să amintim doar câteva nume. Poate afirma un om responsabil că aceşti intelectuali de marcă s-ar fi pretat la asemenea acte infamante? Sau că ar fi acceptat să se alăture unor oameni în a căror educaţie intrau asemenea apucături josnice?

Dar trăiesc încă oameni, cei mai mulţi nelegionari, pe atunci maturi, care mărturisesc cum în acele zile şi nopţi când în centrul Bucureştilor aveau loc confruntări dramatice, între legionarii baricadaţi în sediiile instituţiilor şi forţele loiale generalului Antonescu, când pe Calea Victoriei sute de manifestanţi paşnici în favoarea Legiunii cădeau seceraţi de gloanţele armatei (ce asemănare cu Decembrie 1989 !...), din mahalale ieşeau cârduri de răufăcători, foarte mulţi ţigani, unii îmbrăcaţi în cămăşi verzi (procurate, desigur, în scurta perioadă când, dintr-o nescuzabilă lipsă de autoritate, s-a permis comercializarea lor în magazine), înarmaţi cu răngi şi bâte, care spărgeau, devastau şi jefuiau prăvăliile evreilor din cartierele Dudeşti – Văcăreşti. Trebuie amintită aici şi atitudinea vădit răuvoitoare a lui Ion Antonescu, care a refuzat implicarea armatei în a împiedica jafurile şi distrugerile, chiar atunci când i s-a cerut acest lucru.

Dar în momentul în care generalul Ion Antonescu simte partida pierdută, salvarea apare de la Berlin, în urma disperatelor lui cereri de sprijin militar întreprinse la Hitler. După ce, în noaptea de 22 – 23 ianuarie, ministrul ataşat Neubacher i-a înmânat personal Comandatului Horia Sima un ultimatum venit de la Führer prin legaţia germană, în care i se cerea încetarea oricărei rezistenţe, sub ameninţarea intervenţiei blindatelor germane în sprijinul generalului, Comandantul, printr-un comunicat publicat în ediţiile speciale ale ziarelor "Buna Vestire" şi "Cuvântul", ordonă încetarea imediată a rezistenţei şi retragerea legionarilor din sediile pe care le deţineau legal, având angajamentul lui Antonescu că *"nici un legionar nu va fi urmărit şi Mişcarea nu va fi trasă la răspundere"*. Aşadar, o lovitură de stat dată cu sprijinul militar şi politic al Germaniei naţional-socialiste.

Promisiunile s-au dovedit însă a avea valoare nulă. Imediat după încetarea ostilităţilor, a început o prigoană sângeroasă de mai bine de trei ani, timp în care peste 8000 de legionari au fost arestaţi şi condamnaţi la închisoare, iar unii executaţi. Mulţi alţii au fost trimişi în timpul campaniei de răsărit pe front, în batalioane speciale, „de reabilitare", cu misiuni dificile din care puţini s-au mai întors la familiile lor. Greşelile în care acoliţii săi l-au târât pe Ion Antonescu şi-au aflat scadenţa la 23 august 1944. România a căzut sub cnutul bolşevismului, în care zeci de mii de legionari au fost victime ale urgiei, alături de celelalte sute de mii de români morţi în temniţe, în luptele de rezistenţă din munţi, sau împotrivindu-se într-un fel sau altul colectivizării agriculturii, naţionalizării, înlăturării Monarhiei, ateizării învăţământului şi vieţii publice şi celorlalte măsuri demonice ale regimului de ocupaţie comunist.

PENTRU UNII MUMĂ, PENTRU ALȚII CIUMĂ!

Nu-i mult de când așa zisele democrații ale occidentului au eliminat Austria din concernul european pentru că, poporul acestei țări, nesilit de nimeni, folosindu-și dreptul sacrosanct apărat de constituțiile lumii, VOTUL, și-au ales un reprezentant care, susținea electorii, le apăra mai bine speranțele, interesele sau chiar iluziile.

Și-i cam tot atâta vreme de când comunitatea evreiască din România s-a adresat tuturor forurilor țării solicitând interzicerea MIȘCĂRII LEGIONARE, deși constituția țării apără dreptul fiecăruia să-și exprime punctul de vedere, să se asocieze întru apărarea acestuia, și să organizeze prin toate mijloacele legale răspândirea ideilor sale.

Există, o țară în care încălcarea drepturilor minorităților, propagarea urii față de alte neamuri, existența unor organizații de extremiști – de dreapta sau de stânga, nu numai că sunt tolerate ci se află cocoțate la guvernare.

Țara se numește Israel. Și până acum nu am aflat dacă cineva a luat vreo măsură justificată de atari încălcări ale drepturilor oamenilor.

Se pare că extrema dreaptă din Israel este o altfel de extremă decât cea din Austria și de aceea prima nu trebuie atinsă nici cu o floare iar cealaltă înfierată până ce moare.

Mișcarea extremistă Kach – aflăm din ziarul MAARIV ce apare la Tel Aviv – mișcare „naționalistă și religioasă și-a lăudat sloganul „ARABII NU AU CE CĂUTA ÎN IUDEO-SAMARIA". Pentru a-i împiedica, tinerii evrei, înarmați cu pietre au ocupat poziții pe drumurile Nabluzei pentru a ataca șoferii arabi.

Rabinul Zalman Malamud – președintele consiliului rabinic al Iudeo- Samariei-Gaza-(Cisiordania) – ne explică că „am cerut guvernului construirea unui nou cartier pentru a demonstra că orice atentat nu poate decât să ne facă și mai puternici. Vom continua să construim și să ne dezvoltăm – și astfel arabii care ne înconjoară vor fi și mai frustrați".

La Itaman coloniștii israelieni au omorât un agricultor palestinian și din ce în ce mai mulți dintre coloniști recunosc că fac parte din mișcarea extremistă Kach: „situația i-a făcut pe oameni extremiști. În particular ei spun sus și tare ceea ce gândesc. Scripturile sunt clare: ARABII NU-ȘI AU LOCUL AICI!"

Cu ocazia funeraliilor uneia dintre puținele victime israelite ale conflictului (declanșat de Ariel Sharon) – fratele celui ucis a declarat: „Noi credem că sfârșitul conflictului va fi APROPIATUL RĂZBOI la care vom participa alături de întregul popor al Israelului. Atunci vom ști împotriva cui să ne răzbunăm. Acest act de răscumpărare va fi un RĂZBOI DE CLARIFICARE între EVREI și NAȚIUNI, un război care va pune un punct final celor peste 50 de ani de tentative zadarnice pentru TRANSFORMAREA ARABILOR în EGALII EVREILOR".

Linia exprimată de Liebmann reprezintă – „deocamdată" – și trebuie să insistăm asupra acestui cuvânt – (afirmă autorul articolului) – curentul central și majoritar al sionismului religios.

Pentru rabinul Zalman „oamenii vor înțelege, curând că avem dreptate să ne opunem acordurilor de la Oslo – și ora salvării va suna".

Același limbaj îl folosește și rabinul Eliahon: „Pentru un moment trebuie să credem în hotărârea Guvernului israelit de a apăra evreii din Israel, în general, CONTRA CRUZIMII GOIMILOR și a lui ISMAIL.

Despre un singur lucru nu vorbesc extremiștii Israelului: despre soluționarea adevăratelor probleme ale acestei zone:

- colonizarea teritoriilor destinate viitorului stat palestinian;
- Iordanul și celelalte rezerve de apă ce pot deveni arme mai nocive decât o bombă atomică;
- drepturile refugiaților;
- prăpastia economică și demografică dintre cele două etnii și, în fine
- problema Ierusalimului care a declanșat conflictul din ultima vreme.

„Procesul păcii – scrie Abdel Bari Atwan, în AL QUDS AL-ARABI ce apare la Londra, a murit. A sucombat din pricina sângelui martirilor din curtea Moscheelor din Ierusalim. Poporul arab din Palestina nu vrea o pace umilitoare care ar reduce cauza palestiniană la un kilometru pătrat în jurul moscheei Al Aqsa, într-un stat redus la un teritoriu insuficient care nici măcar nu și-ar putea controla frontierele.

Acest pretins proces al păcii nu are decât un scop: să priveze poporul palestinian și de demnitate și de 80% din teritoriile sale. El durează de cinci ani și ce s-a câștigat: în timp ce israelienii pot face turism în țările arabe fără teamă palestinienii trebuie să trăiască între chinurile corupției și concesiile făcute lui Barak ca să nu cadă de la putere, lui Hillary Clinton ca să ajungă senator și soțului ei ca să obțină premiul Nobel pentru pace!"

În ce ne privește noi așteptăm să se aplice Israelului aceleași sancțiuni precum cele aplicate Austriei pentru că și-au manifestat dreptul constituțional – sau cele pe care comunitățile evreești le-au cerut împotriva Mișcării Legionare.

Pentru că nu poți fi pentru unii mumă și pentru alții ciumă!

Scrutator Jr.

DE LA KOSOVO ÎN CECENIA...

Pe vremea conflictului din Kosovo nu era seară în care, deslănțuiți în conclavuri din care nu lipsea nici Tică Tâcnel, nici Ionică Gură - Strâmbă sau Spânul lui Ion, să nu aflăm despre „criminala desfășurare de forțe NATO" împotriva păşnicului, bunului, omenosului şi cinstitului Slobodan Miloşevici.

Şi, deodată, s-a făcut tăcere. Nici o vorbă despre prezența seară de seară a zeci de mii de sârbi care clamau într-o uluitoare unanimitate – „jos Miloşeveci!"; nici despre tot soiul de impedimente în calea convoaielor cu ajutoare ce ar trebui să ajungă în oraşele Serbiei; nici despre modul în care şi-au arătat dragostea şi prietenia față de noi, împiedicând, în mod selectiv, circulația vaselor pe Dunăre sau refuzul de a participa la deblocarea podurilor prăbuşite. Nimic. Tăcere, ca într-un „hârdău cu miere" – cum ar fi spus Arghezi.

Tăcere care s-a instaurat şi în altă zonă – de care nu ne desparte decât Marea Neagră: în Caucaz. Unde „poporul frate rus s-a pus pe o „bătută" cum nu s-a mai văzut de acum vreo doi-trei ani, sau de pe vremea Afganistanului, sau a Lituaniei, sau a invadării Cehoslovaciei, sau Germaniei în 1953, sau a României în numeroase rânduri, sau a Ungariei prin 1956, toate situându-se pe linia „luptei pentru pace" şi „instaurării viitorului luminos" la care, este adevărat, au contribuit cu pana şi, uneori cu fapta, bună parte din „vorbăreții" de azi...

Miloşii noştri care schimbau cinci batiste şi o cutie de şervețele pe „talk -show"-ul lăcrimos strâng în brațe cu aceeaşi „mânie proletară" de antârț argumentele Rusiei care justifică şi numărul imens de refugiați care trăiesc în corturi sau vagoane de cale ferată, şi uciderea civililor cu faimoasa teorie a „bandiților" şi „teroriştilor".

I-ați auzit spunând vreo vorbă despre atacul aerian din 21 octombrie asupra unei maternități şi o piață din Groznîi cu o mulțime de morți; l-ați auzit pe Ionică Gură Strâmbă făcând un reportaj din Cecenia aşa cum, sponsorizat de NATO a făcut unul din Kosovo; v-au s-pus că după ce Rusia a fost de acord ca agențiile internaționale să-i ajute pe refugiați au sigilat granița cu Cecenia şi au pretins că ajutoarele au fost furate; că au arestat pe trimisul Ceceniei – Miarbek Vachagaev – demonstrând că nici gând nu au să negocieze o înțelegere; că liderii celorlalte republici, din nordul Caucazului, au cerut lui Boris Elțin să înceapă discuțiile cu Aslan Maskadov?

Răspunsul: Cecenii să se predea; pe capul lui Samil Basaev s-a pus un preț: un milion de dolari celui care-l predă!

Punctul de vedere al Cecenilor a fost exprimat de Hizi Aldamov - trimisul țării în cea mai mică ambasadă din lume, capitala Georgiei, Tbilisi: „Diferența între noi şi ruşi este că lor le place trăiască şi nouă ne place să murim. Noi vom învinge dar cu pierderi uriaşe".

Perspectiva – pentru ambele părți- este lugubră. Bombardând Groznîi şi alte aşezări Rusia ar putea transforma cea mai mare parte din țara cecenilor într-o ruină depopulată, înfometată şi înghețată iar de Crăciun se vor declara victorioşi!

Iar dacă Cecenii vor continua guerila în zonele muntoase atunci vor fi denunțați drept teroriști şi vor justifica continuarea represiunii în restul Ceceniei dar şi aiurea dacă sentinele anti-ruse s-ar extinde de-a lungul graniței de sud.

Războiul este aprobat de Rusia rusească. Guvernul a devenit mult mai popular şi s-ar putea ca „atentatele" din metroul Moscovei să fi fost, aşa cum s-a susținut în presa moscovită, puse la cale în vederea alegerilor.

Dar despre asta nu veți auzi vorbindu-se nici la „crescentul" lui Ştucă Bretea, nici aiurea.

„Ce vrei domne, îmi zicea unul dintre „băieți", „să ne dăm foc la valiză" şi să renunțăm la „mălai"? Oameni suntem, nu?

În schimb, în Caucaz, Georgienii şi Azerii se tem că Rusia ar putea să-şi folosească puterea dincolo de granițele ei pentru că, spunea unul dintre georgieni – „în mod sigur armata rusă nu s-a împăcat niciodată cu ideea că țările noastre sunt independente!" Ați auzit tolkiştilor?

Dar despre tendința Rusiei de a menține trupe şi armament pe teritoriul unor țări independente precum armata a 14-a în Basarabia; sau cele două baze pe teritoriul Georgiei; sau declarația lui Elțin prin care i se atrage atenția lui Clinton că „Rusia continuă să fie o mare putere nucleară"?

Dar despre manevrele şi acțiunile cu mult mai discrete şi nocive manipulate de Rusia precum brusca demisie a ministrului de Externe al Azerbaigianului care încerca să facă o pace trainică cu Armenia; sau asasinarea primului ministru al Armeniei, naționalistul Vazgen Sarchizian or fi auzit „spânii" din ARLUS -ul nostru? Să sperăm că lumea îşi va da seama că nu doar cu vorbe se poate face ordine în această parte a lumii.

P. Tacitus Jr.

...„Nu sunt doriți (în tabără; n. red.) cei săraci care nu luptă, care cerşesc, sau care se vând, care stau cu grumazul în jug şi care aşteaptă să le cadă din cer o soartă mai bună.

E bine venit cel ce crede în viitorul neamului său românesc şi luptă pentru a-l înălța în lume, la strălucirea sa glorie".

Corneliu Zelea Codreanu

CRIMINALITATEA şi LEGALIZAREA AVORTURILOR

Nu de mult, într-unul din ziarele centrale, a apărut o dare de seamă asupra evoluției criminalității în țara noastră din care reies următoarele:

-singurele domenii în care producția, productivitatea şi toate celelalte se află, în continuă şi importantă creştere, aici se află;

-concomitent se diversifică şi produsele realizate de cei care se implică şi investesc în acest domeniu;

-şi în care se află o extraordinar de profitabilă relație între toate segmentele societății (Guvern, Poliție, justiție, Servicii de Informații şi „contra" - , universități şi alte asociații etc.).

Şi pentru a nu fi acuzați de „ponegrirea" tinerii noastre democrații sociale şi, mai ales, originale, demne şi profitabile, vom trece în revistă cifrele date publicității – atrăgându-vă atenția că, „statistica", „sondajele de opinie", şi „jurămintele de dragoste" trebuie manipulate cu foarte mare grijă.

Toate trei depind de calitatea, probitatea şi pregătirea celor care le întocmesc;

-toate trei pot avea în spatele lor alte interese decât cele legate de adevăr şi corectitudine;

-şi toate trei pot fi folosite de beneficiarii lor în scopuri, adesea, inavuabile.

De pildă, „statistica criminalității" poate ascunde într-o măsură importantă realitatea din cel puțin trei motive: o parte de „crime" nu sunt aduse la cunoştința „statiscianului" din varii motive (ruşine, teamă, corupție, absența probelor etc.) sau pentru că statiscianul nu le dorește (nici un ministru de Interne nu-i bucuros să se ştie că, în parohia lui, enoriaşii îşi fac de cap), sau pentru că subalternii acestuia se tem pentru tronurile în care tronează, sau pentru că făptaşii ştiu la ce uşă să bată ca să fie linişte în poiată etc.

Dar există lumi în care totuşi criminalitatea scade.

De ce la noi aşa şi la alții altfel?

Iată o explicație: revista *Scientific American* (dec. 1999) publică un articol intitulat *The aborted crime wave?* În care se afirmă că scăderea criminalității din Statele Unite ar fi determinată de legalizarea avorturilor cu 20 de ani în urmă.

Începând din 1990 crima scade anual- atingând în 1998 o diminuare cu 7%. S-au propus mai multe explicații: mai mulți polițişti bat străzile, mai mulți delincvenți se află în spatele gratiilor, s-a ameliorat economia, a scăzut folosirea drogurilor, s-au extins sistemele de alarmă şi supraveghere. În New York se afirmă că ameliorarea activității polițieneşti ar fi „de vină" ; dar la Los Angeles – unde declinul este la fel- abordarea polițienească nu s-a modificat.

Atunci?

Mulți cercetători – între care şi doi economişti – propun o altă explicație: legalizarea avorturilor din 1973 prin care s-a redus numărul copiilor nedoriți şi neiubiți, prost crescuți – la propriu şi la figurat – al căror statut socio-economic îi împinge spre crimă.

Drept dovadă se propune faptul că primul an al scăderii criminalității (1992) coincide cu anul apariției primei generații de copii majori!

Deoarece cele mai multe crime sunt comise de adulții tineri (18 – 24 de ani) cercetătorii argumentează că absența a milioane de copii „nedoriți" ar explica cele vreo 50 de procente dintre crimele nefăcute.

Ipoteza lor a declanşat de toate: de la admirație, pentru gândirea lor novatoare până la ultraj, pentru implicațiile ei.

Afirmațiile celor care cred că concluziile studiului ar putea determina lumea să creadă că avortul este un vehicul pentru curățenia socială i-a şocat pe cercetători. Lucrarea – spun ei – nu este prescriptivă ci descriptivă.

Fireşte, Levitt şi Donohue (economişti în grupul de studiu) nu sunt primii ce leagă crima şi avortul: acum mulți ani şeful Poliției din Minniapolis a sugerat acest lucru.

Cei doi au adus şi dovezi: între altele, statele care au legalizat avortul înaintea hotărârii Curții Supreme au înregistrat o rată a scăderii criminalității cu câțiva ani înaintea celorlalte state.

Un alt studiu, făcut de Levine şi colaboratori, a demonstrat că copiii avortați „proveneau în 40 – 60% din cazuri din familii cu un singur părinte; că vor trăi în sărăcie, că vor depinde de asistența socială şi vor muri în copilărie".

În plus – în 1995 – Institutul de Medicină evaluând studiile făcute în această privință ajung la concluzia că femeile ce nu doresc să rămână însărcinate îşi expun viitorul copil la substanțe vătămătoare iar aceşti copii vin pe lume cu o greutate sub-normală sau alte deficiențe şi defecte.

Iar câteva cercetări pe termen lung demonstrează asociația dintre „nedoriți" şi „criminalitate": este vorba de studiile realizate în Europa în care, pe mai mulți zeci de ani, au fost urmăriți copiii născuți de femei cărora li s-a refuzat avortul solicitat în repetate alte rânduri: ATÂT RATA CRIMINALITĂȚII cât şi CEA A TULBURĂRILOR PSIHICE este mult MAI MARE decât CEA A LOTULUI MARTOR!

Este acesta un factor major?

Nu ştim cât de „major" – dar, cert, este unul dintre comportamentele constelației nefericite a viitorilor „criminali".

Dar dacă cei doi economişti au dreptate în ce priveşte asocierea dintre legalizarea avortului şi scăderea criminalității, ea ar trebui să se manifeste şi în alte comportamente anormale: ar trebui să scadă sarcina la adolescente; şi sinuciderile la adultul tânăr sau adolescent; de asemenea ar trebui să crească rata pregătirii universitare şi nivelul educației etc.

Aceste posibile corelații se află azi în studiu iar datele publicate în revista *Pediatrics* (1998) arată că în adevăr în ce priveşte sarcina adolescentelor procentul lor scade în mod constant (13% între 1991 şi 1995) – cifrele diferind mult în funcție de zona cercetată şi etnicitatea populației feminine.

Deşi în multe alte privințe comportarea adolescenților şi adulților tineri se schimbă (scade utilizarea drogurilor ca şi ideile sinucigaşe etc.) totuşi judecata rămâne deschisă şi avem nevoie de aprofundarea investigațiilor.

Mai ales în România unde atari studii sunt cvasi-inexistente.

dr. Doru MIHAIL

(urmare din nr 41 – 42/ 2000.)

CRONICA MEDICALĂ

Dezbaterea etică pleacă de la afirmația, mai sus pomenită, că „liniile celulare" se obțin prin distrugerea embrionilor umani şi ar fi un pas spre transformarea ființei umane în produse biologice de pe urma cărora unii ar putea obține profituri uriaşe.

În ce privește legislația, în Statele Unite, cel puțin, conflictul pleacă de la o lege (*Public Law*, 105-277) care interzice folosirea fondurilor federale pentru plata „unor cercetări prin care embrionul uman ar fi distrus, aruncat sau supus, cu bună ştiință, riscului vătămării sau uciderii - mai mare decât cel acceptat pentru viața intra-uterină a fetusului".

Este adevărat că interdicția privește doar „fondurile federale" ceea ce lasă deschisă uşa unor finanțări din alte surse.

În plus interdicția nu specifică dacă institutul nu poate folosi fondurile pentru cercetări utilizând culturi de celule umane cumpărate de la o sursă privată - precum GERON.

De aceea mulți cred că această discuție este un sofism, pentru că violează atât spiritul cât şi litera legii lucru subliniat într-o scrisoare adresată secretarului pentru sănătate şi servicii umane de 70 dintre membrii camerei reprezentanților - comisia pentru bioetică fiind, în parte, de acord cu acest punct de vedere.

Există semne că aceste probleme legale ar putea fi soluționate, dar rămân cele etice:

* s-ar crea conflicte de interese cu cei care posedă şi sunt implicați în clinici ale fertilității;
* dacă embrionii şi fetuşii avortați sunt mărfuri ce pot fi vândute cercetătorilor, s-ar putea ca interese financiare şi comerciale să intre în conflict cu cele ale pacienților;
* vor accepta femeile doze excesive de droguri destinate fertilității ca să producă cât mai multe ovule în ciuda riscurilor pe
* care atari medicamente le produc?
* nu cumva pacientele se vor simți constrânse, în mod subtil, ca să-şi doneze embrionii cercetării - şi nu să-i stocheze sau să-i doneze unui alt cuplu nefertil - pentru că aşa medicul nu ar mai obține beneficii suplimentare ?
* care vor fi implicațiile sociale atunci când se va şti că acest material biologic va fi negociat şi vândut?
* cui vor folosi toate aceste?

În sfârşit, există, o întrebare tulburătoare care încă nu are un răspuns limpede. SUNT ACESTE CELULE CAPABILE SĂ SE DEZVOLTE PENTRU A DA NAŞTERE UNEI PERSOANE UMANE ?

Răspunsul afirmativ ar însemna că distrugerea embrionară se multiplică exponențial !

Există alt drum ?

DA: am putea elimina în bună parte dilemele etice utilizând celule embrionare prelevate de la adulți sau din placentă - o tehnică care are, însă, anumite limite: celulele astfel obținute de la un adult nu se pot diferenția în toate acele varietăți ce se obțin din celulele embrionare.

Există şi avantaje: celulele adulte sunt mai aproape de punctul final al diferențierii şi astfel țesutul dorit se obține mai repede şi mai uşor; fiind obținute din propriul corp şi nu se mai pune problema respingerii.

Primele rezultate au fost anunțate: OSIRIRS TERAPEUTICS relatează că folosind o atare tehnologie aplicată unor celule suşe mesenchimale obținute din măduva osoasă a unui adult le vor converti în OS, CARTILAGIU, GRĂSIME sau MĂDUVĂ OSOASĂ.

În Statele Unite organizații precum *Fundația Națională pentru Copiii Leucemici* încurajează utilizarea celulelor obținute din placentă şi din sângele ombilical - materiale ce se aruncă după naştere - pentru că un număr de copii au fost salvați astfel.

În concluzie acest tip de cercetări vor continua; vor fi investigate toate cele trei căi - celule de la embrioni, da la adulți sau din placentă; problemele legale vor fi rezolvate, iar în ce privește cele etice şi morale să nu uităm că trăim în era compromisurilor.

Septembrie, 2000

dr. **Doru MIHAIL**

(urmare în pag. 7)

* **(Schimbarea...)** lui agitat îl va face şi mai scrupulos. Una dintre întrebările pe care şi le pune publicația este dacă Bush va evolua în același sens.

Concluzia editorialistului: G. W. Bush rămâne profund anti-intelectual şi nu dă impresia că ar fi elaborat o oarecare filozofie politică şi glumeşte frecvent că-i plac, în locul rapoartelor lungi, rezultate succinte .

The NEW REPUBLIC: Programele domnului Bush îl situează la dreapta nu doar a lui Bob Dole (1996) şi al republicanilor din congresul actual: dacă politica lui se va aplica atunci rolul statului va fi redus ca niciodată în ultimii 50 de ani.

În ce ne priveşte trebuie să acordăm atenție celor două viziuni distincte asupra rolului Statelor Unite în lume.

Iată ce crede WORLD LINK de la Londra: Bush şi-a ales echipa: Collin Powell – ministru de Externe; Condolenza RICE – consilier pentru Securitatea Națională şi John Mac Caine – ministru de Război.

Doamna RICE a declarat că noua administrație va fi mai „realistă" în ce priveşte China şi „mai puțin romantică" față de Rusia; se va acorda o atenție deosebită Mexicului – care, se ştie, se află, împreună cu Canada, în *Uniunea Economică a Americii de Nord.* În plus viitoarea consilieră este mefientă în ce priveşte intervențiile în străinătate susținându-şi punctul de vedere cu avertismentul lui George Washington contra „alianțelor permanente cu lumea străină".

(continuare în pag. 14)

CE SFATURI NE DAU EXPERȚII?

Cei zece ani au fost pierduți. De tot lagărul. Dar nu de toți în aceeași proporție. Noi, bulgarii și albanezii suntem codași. Pricina? Nu-i una. Ci mai multe. În vârf se află cei 50 de ani de existență a celei mai mari escrocherii din istoria lumii: comunismul. A doua – în bună parte sistemului – absența informațiilor, pregătirii profesionale și dragostea de țară; a treia – existența unor interese străine României, parte determinate de foștii aliați, parte de viitorii stăpâni; a patra: structuri care nu vor să se despăducheze – pentru că nimic nu este mai util pentru netrebnici – decât existența mizeriei.

Există și alte cauze. Dar să vedem care sunt simptomele: la noi, ca și în Franța, ar putea fi descrise cu ajutorul a 7 grafice privind FISCALITATEA, EXISTENȚA UNUI STAT GREOI, RISIPITOR, NEGLIJENT și, mai ales, CORUPT; REDISTRIBUIRE INEFICACE, INEFICIENTĂ și COSTISITOARE; ACOPERIREA „GĂURILOR NEGRE" - în realitate acoperirea furturilor, incompetenței, nepotismului și clientelismului electoral; ȘOMAJUL REAL și CEL ASCUNS.

În ce privește fiscalitatea, între altele, sunt impuși inegal și incorect cetățenii țării; sunt culese în proporții mizere impozitele stabilite; corupția face ca cei care câștigă mai mult plătesc proporțional cel mai puțin; marile monopoluri – cele care jecmănesc populația prin prețuri stabilite incorect – sunt cele cu cele mai mari datorii la bugetul țării; în Franța 5% din sursele fiscale asigură jumătate din intrări la buget – (în România situația este cu mult mai gravă: mai mult de 50% dintre cei care ar trebui să plătească, în 1998, taxele Băsescu nu au făcut-o etc.

(Ar mai fi de semnalat un fapt instructiv: impozitele obligatorii în Statele Unite nu depășesc 17,7% din venituri față de 24,3% în Germania și 26% în Franța iar cotizațiile sociale plătite de patroni ating aproape 20% în Franța, 15% în Germania și doar 7% în America!). La noi situația este cu mult mai gravă.

Gradul de școlarizare contribuie în mod semnificativ atât la cifra șomajului dar, și mai ales, la valoarea venitului. La un an după ieșirea din sistemul educativ obligatoriu 35-40% dintre tineri sunt șomeri și acest lucru depinde de ciclul absolvit: 52% pentru cei care nu au trecut de gimnaziu; 31% pentru absolvenții liceului, 25% pentru universitari – (Și din nou Statele Unite stau mai bine: doar între 4-24% șomeri în funcție de școala absolvită).

Prea mulți tineri nu sunt utilizați la terminarea școlii iar accesul la pregătirea continuă este cu totul inegal.

Al treilea element: starea de sănătate. Nu poate fi fericit, nici productiv, nici bogat un popor bolnav. Iar în România morbiditatea, pentru anumite boli ca și mortalitatea generală cresc în timp ce speranța de viață scade.

Datele existente nu ne spun dacă cheltuim mai mult sau mai puțin pentru sănătate decât ceilalți; nici dacă consumul de medicamente este ca cel din Franța – 50 cutii de medicamente pe an și locuitor sau doar 15 ca în Germania; știm însă că arma majoră pentru apărarea sănătății – și anume PREVENIREA este insuficientă, prost și inadecvat folosită.

Fiscalitatea accentuată mai are un efect negativ: lucrul la negru – și prin asta, diminuarea aportului financiar și pentru cei prezenți dar și pentru cei viitori; în al doilea rând în loc să se creeze întreprinderi – deci locuri de muncă care ar putea aduce impozite – cu condiția ca acestea să fie decente – „mai bine de la mulți câte puțin decât de la unul mult" – cei care au bani caută căi mai facile – precum depunerile în bănci, tot soiul de bingo-uri, *caritasuri* și alte *F. N. I. - uri*!

În ce privește solidaritatea – socotită activitate majoră a „statului providențial" – din pricina „creșterii economice negative" (o expresie demnă de limbajul comunist care descoperise și „pierderile planificate" ca și cuvântul „gratis") ea este din ce în ce mai precară fiind nevoie de sume din ce în ce mai mari dintr-un buget din ce în ce mai mic.

În fine – rezultat al deficiențelor mai sus amintite – care nu sunt decât partea vizibilă din „aisbergul" ruinii economice; populația economisește din ce în ce mai puțin iar - dacă-i are – , banii, nu se duc la băncile în care nimeni nu mai crede ci se transformă în valută și prin acesta la deprecierea leului și închiderea cercului vicios al inflației.

Efectul?

Nu se poate crea capital autohton; se expediază bani în străinătate; se dau „tunuri"; crește economia subterană; dau faliment băncile; crește inflația; etc.

Acestea-s frânele. Cele mai importante. S-ar putea face ceva?

Da. Cel puțin așa susțin cei 9 al căror manifest îl vom publica în numărul următor.

P. Spiru MICHAIL

„Unde începe conflictul, acolo încetează Legiunea. Încetează viața legionară. Acolo este moarte și trăiește diavolul.

De aceea Legionarul în conflict cu un altul, și-a pierdut ființa sa legionară".

Corneliu Zelea Codreanu

(urmare din pag. 12)

* **(Schimbarea...)**

Ceea ce este în contrast evident cu concepția exprimată de Leon Finerth – principalul consilier al lui Gore care susține că „punctele cele mai durabile ale politicii externe a Statelor Unite sunt de ordin moral sau etic şi derivă dintr-o singură frază: primim mult dar trebuie să dăm mult". (Mai ales atunci când este vorba de niscaiva clienți din Orientul apropiat; n. n.).

Gore afirmă că politica lui va fi una de angajament preventiv şi Statele Unite trebuie să fie în fruntea luptei internaționale pentru tot ceea ce consideră că ar fi o amenințare pentru țară: drogurile, încălzirea planetară, epidemiile – (tuberculoza, SIDA etc.) sau combaterea sărăciei.

El respinge doctrina non-intervenției pe care o susține viitorul ministru de Externe al lui Bush – generalul Collin Powell.

Ne întrebăm dacă renumerarea voturilor din Florida nu este determinată mai ales de doctrina lui Powell de cât de toate celelalte diferențe care ar demonstra că schimbarea domnilor – cel puțin în Statele Unite, nu este totdeauna numai bucuria nebunilor!

(urmare din pag. 4)

* **(Maxime...)** Săracă țară! Vai ce guvernări nenorocite şi ce popor înşelat: unii huzuresc şi mor de îmbuibare, alții se usucă de foame, de sărăcie şi de boli pe care nu le mai pot vindeca.

* Fericirea e sentimentul îndatoririlor împlinite.

* Conştiința e un soare propriu, deosebit de la om la om, el te luminează, dar îți face umbră.

* Scopul culturii este întotdeauna formativ şi are ca bază o morală care inspiră virtuți dar şi vicii dirijate ostentativ.

* Cine urmează căile Domnului nu se rătăceşte niciodată.

(urmare din pag. 3)

* **(Despre...)** Negrul, sau evreul, persoană de origine incertă etnic, este – apriori - uman, blând, tolerant, deştept, inteligent, progresist, altruist, se jertfeşte pentru binele umanității, este bine pregătit profesional, plin de umor, şarmant şi, evident, pe merite profesionale, este savant, scriitor, bun organizator, şef etc. La fel țiganul, mai nou, ungurul, orice minoritar (în România). Toți acest soi de oameni sunt persecutați de albii creştini. Albii sunt fiare pe pământ. Mai cu seamă creştinii! Nu-i lasă să se drogheze, să practice omoruri, violuri, să fure pe față sau în ascuns, să jefuiască, să ucide albe şi să le supună la tot soiul de perversiuni etc. Alb = gunoi. În SUA această sintagmă este chiar populară, a ajuns o axiomă. În Europa (în România mai ales), român = porc, antisemit, reacționar şi țigan. Iar țiganul = rrom. În Germania, neamțul este – şi el - , evident, antisemit (adică anti-iudeu), în Israel, palestinianul, este şi el tot „antisemit" şi, spunea, recent, un posesor de pistol automat la subsioară, chiar reprezentantul diavolului, sau chiar diavolul etc. Ca să vezi masochism la semitul acesta. Trăim într-un timp demonizat şi în tiparele unui adevăr răsturnat, în „adevărul" lozincilor bine mediatizate. Într-un timp în care criminalul *Clinton*, criminala *Albrait*, Goldştain sunt promotori ai păcii iar victimele acestora sunt diavoli, animale, goi, diavoli. Exact ca acum două mii de anii.

„Dar ce rău a făcut?" îi întreabă Pillat pe iudei... Dar, **iudeii**, nu-i răspund la întrebare ci strigă: „Răstigneşte-L, răstigneşte-L!" Iată lozinca! Idem, azi. Ce e omul? Sau: Stoica, Roman, Verestoy etc. sunt „democrați" şi basta. Y este „naționalist!". Acum, naționalist – ca de altfel de mult timp – egal ceva bun de ucis fără probleme. Negru, iudeu, țigan, ungur, este egal om apt pentru a fi slujit. **Dogmă capitală**! Vorba rabinului cu pricina. Pe 10/12. 2000, la ora 21^{00}, la TVR_1 – deci privea o țară întreagă – se adunaseră, „pe sticlă" pletora de gazetari la modă; eleganți, aranjați şi dați cu briantină şi pudră. C. V. T. zisese că nu recunoaşte că a fost învins în mod cinstit. Întrebat – de către moderator – , ce părere are, unul dintre gazetarii prezenți („director" de cotidian), tuns scurt (în văzul a 23 de milioane de telespectatori) a deschis gura şi a emis un zgomot... zgomot pe care un om normal îl face cât mai în ascuns şi doar la WC. „Omul" cu pricina (Cornel Nistorescu; fost activist şi, probabil, actual), adică robotul animalizat în cauză, a emis zgomotul respectiv, fără ruşine, în public şi în calitate de „director" de opinie. De ce? Pentru că lui îi este permis... De ce? Pentru că el s-a autodeclarat – în vorbe – „democrat". Şi, după ce şi-a lipit eticheta în frunte, se şi crede aşa ceva şi pentru că aşa i-a poruncit stăpânul care-l ține în zgardă. Ştiți cine-i este stăpânul. Nu-i nevoie să-l mai pomenesc. Vedeți caseta tehnică a respectivului cotidian. Şi indienii îşi declară vacile ca fiind sfinte. Dar, europenii, le taie şi le mănâncă. Aşa şi stăpânul gazetarului mai sus pomenit. L-a decretat pe acesta „democrat". La vremea potrivită îl v-a tăia. Ce este „democrația", după aceştia, ca şi după, de pildă, un demult dispărutul Armand Călinescu? Păi, „democrația" este acel sistem de guvernământ care, în realitate, se defineşte astfel: „dacă nu vrei să asculți şi să slujeşti pe cine trebuie nu eşti «democrat». Lozincă sacră! Şi noi –adică decretorii- te împuşcăm, te răstignim, te strangulăm, te discreditățm mediatic, te demonizăm şi te îngropăm istoric şi, desigur, o facem în numele

(continuare în pag. 16)

O ŞEDINŢĂ DE POMINĂ

...Nişte răi şi nişte fameni! /
I-e ruşine omenirii să vă zică
vouă oameni!
(pentru cine nu ştie „famenul" este bărbatul emasculat, castrat, fie de la natură, fie prin intervenţie chirurgicală).

Nici nu se încheiase lista aleşilor poporului care solicitau convinşi) că nu vor mai apuca un nou „coledziu", plata a 20 de salarii – asemenea minerilor scoşi din muncă, că iată, ne mai pierdem 3-4 ore din viaţă ca să ascultăm vorbiri care mai de care mai mincinoase, mai populiste, mai demagogice, mai inutile din istoria democraţiei noastre post-comuniste.

După ce ni s-a repetat o lozincă, uzată până la urzeală: „datoria opoziţiei este să atace Guvernul", noi, naivii, credem că datoria aleşilor noştri este să participe la buna alcătuire şi guvernare a ţării, dar ni s-a reamintit şi că, „în politică, morala nu are ce căuta", am fost obligaţi să audiem câteva „obscenităţi" declarate de participanţii, timp de patru ani, la o coaliţie, pe care, noi, de la început am numit-o nu „monstruoasă" ci „imbecilă"(Dicţionarul ne spune că „obscenitatea" este sinonimul imoralităţii, indecenţei).

Singurii care au făcut excepţie au fost cei doi vorbitori din partea UDMR-ului şi Rădulescu Zoner.

Te-ai fi aşteptat că o atare *dare de seamă* – care ar fi trebuit să fie prezentată nu adunăturii din „casa nebunilor" ci naţiunii şi nu doar în perioada electorală ci la anumite date şi ori de câte ori ar fi fost necesar, să fie un conclav al înţelepţilor care să stea strâmb şi să judece drept ce ar fi trebuit făcut pentru a îndrepta ce s-a stricat în ultimii vreo 60 de ani.

Nu câinii vagabonzi, drumurile proaste sau inflaţia sunt problemele majore ale ţării; ele nu sunt decât simptomele unei proaste alcătuiri a ei; nu pensiile mizere (între 20 şi 100 de dolari) sau salariile nejustificat de mari din anumite instituţii bugetare ar trebui să ne atragă atenţia ci cauzele ce au determinat alterarea profundă a economiei.

Ele se află rezumate în acea vorbă aflată în colecţia lui **Zanne**: *„Bună ţară, rea tocmeală!"*

Dar „tocmeala" s-a realizat acolo, în Dealul Mitropoliei sau aici, unde s-a aflat cândva mănăstirea lui Mihai Vodă.

Iar pentru realizarea ei ar fi fost necesară ceva inteligenţă; mai multă bună-credinţă; un pic de moralitate; şi foarte multă dragoste de ţară.

Ingrediente scumpe, rare, şi de negăsit pe culoarele costisitoarei hardughii căreia i s-a spus că ar fi „a poporului"!

Şi de unde atâta inteligenţă când unul dintre semnatarii formularelor ce ar fi trebuit să-i aducă cele 20 de salarii, recunoaşte că a semnat fiind „inconştient"?

De unde picul de moralitate când reprezentanţii unor partide ce s-au agăţat cu ghearele şi cu dinţii de ciolanele ţării în loc să-şi fi dat demisia înainte de a deschide clonţul, îşi înjură guvernul din care fac parte dar nu dau drumul la sacul cu bunătăţi?

Nici măcar nu s-au străduit să-şi justifice atitudinea – de ce acum, de ce au tăcut, atunci, etc. – (Valeriu Stoica, Petre Roman, Berceanu etc.) – nici unul n-a dat pe goarnă o acuzaţie precum cea revărsată împotriva premierului propus şi ales de ei nici cu 10 luni în urmă!

Tot ceea ce s-a spus acolo în acele multe ore de scârbă şi tristeţe au demonstrat, încă odată, valabilitatea judecăţii lui Corneliu Zelea Codreanu: „democraţia este incapabilă de continuitate în efort; împărţită în partide care guvernează câte un an doi sau trei (nici unul dintre guvernele ultimilor patru ani nu a depăşit un an de guvernare reală) este incapabil să conceapă şi să realizeze un plan de lungă durată. Un partid anulează planurile şi eforturile celuilalt.

Ce s-a conceput şi s-a clădit, azi, de unul, se dărâmă, în ziua următoare, de celălalt.

Într-o ţară în care este nevoie de construcţie, al cărei moment istoric este însăşi construcţia acest dezavantaj al democraţiei este o primejdie. Democraţia pune în imposibilitate omul politic să-şi facă datoria către neam pentru că el devine sclavul partizanilor săi: ori le satisface poftele personale, ori aceştia îi distrug gruparea (recent, în mai multe partide s-au petrecut astfel de fenomene!).

Şi atunci omul politic le satisface poftele – dar nu din buzunarul său ci din buzunarul ţării. Creează posturi, funcţii, misiuni, comisiuni, sine-cure, consilii de administraţie, mai mulţi parlamentari decât are America, toate pe spinarea bugetului ţării.

Democraţia este incapabilă de autoritate pentru că îi lipseşte puterea sancţiunii. Un partid nu ia măsuri în contra partidului lui, care trăieşte din afaceri scandaloase, din hoţie şi pradă, de frică să nu-l piardă. Nici împotriva adversarilor de teamă că aceştia vor demasca, la rândul lor, propriile afaceri şi incorectitudini".

Analiza făcută de Căpitanul Legiunii a fost reconfirmată relativ recent într-un material publicat în *Foreign Affaires* din care citâm: „Acum un an lumea părea beată de democraţie, celebrând în bucurie prăbuşirea guvernelor autocrate.

Astăzi pare să sufere de greaţa democraţiei; una este să înlături un sistem rău, alta să instalezi ceva mai bun: iar democraţia poate fi foarte lentă şi dezordonată.

Chiar Statele Unite au propriile lor probleme de paralizie democratică: casa albă republicană şi congresul democrat încearcă să rezolve deficitul bugetar şi deficitul îi bate pe amândoi.

Nu înseamnă că eşti antidemocrat dacă recunoşti că procesele democraţiei sunt niţel cam colţuroase. Sau chiar – dar asta se spune în şoaptă, că există situaţii în care democraţia nu-i aptă de loc!

Anul ce a trecut ne-a învăţat mai multe lecţii de care ar trebui să ţinem cont:

1. Democraţia nu este un bun profesor economic;

2. Democraţia nu construieşte coeziunea naţională; ea poate pune limite autorităţii centrale dar o şi poate distruge;

3. Democraţia nu produce totdeauna sânge proaspăt: americanii, pentru a elimina acest defect se zbat pentru instituirea unui amendament constituţional care să limiteze numărul anilor în care să fi reales.

Este evident nedemocratică această măsură dar este un semnal de alarmă: lumea nu mai crede că actuala formă de democraţie funcţionează bine".

Reporter parlamentar

(urmare din pag. 14)

(Despre timpul...) „democrației" noastre de... mafioți. Că, mafioții (știți dv cine), sunt – unii cu alții - cei mai „democrați" oameni din lume, Adică, ei stabilesc cât are dreptul să fure fiecare dintre cei ce au încheiat „pactul" de-a fura. Când unul dintre ei încalcă regula stabilită (vezi înțelegerile dintre proxeneții marilor orașe) - ca și la jocul de poker – ceilalți îl sancționează eliminându-l de la masa unde se fac „jocurile (deciziile)". „Protocolul (**pactul**)" lui Werböczi nu era altceva. El **stabilea**, „democratic", că există – în fostul voivodat al Transilvaniei – doar trei „națiuni" sfinte (adică **stăpâni**): unguri, secui și nemți. Ceilalți locuitori - recte românii – sunt slugi, națiune nerecunoscută de cele trei, adică animale vorbitoare de povară fără nici un drept și care pot fi uciși fără probleme. Ei nu există! Lozincă capitală, dogmă demonică în fond. Dacă românul mai era dac veritabil răsturna lozinca în favoarea sa și-i punea la muncă pe cei trei. În secolul XX al erei creștine (1918) i se oferă șansa de a arde lozinca și a scrie una corectă. Adică el putea să decreteze, și să impună, în fapt, că, ungurii, secuii, evrei, nemții, țiganii, la muncă de iobag și românul la masă și să fie slujit. Dar, el avea ambiții de „european" și a zis: „toți într-o veselie să benchetuim"... Numai că el uita o mică mare diferență. N-avea bucate. Ele erau de mult în mâna hoților, le luaseră cei cu **lozinca** cu peste 500 de ani înainte. Nearzând lozinca, n-aveau ce pune – pe masă – alături de ceilalți și a rămas, astfel, pe mai departe slugă. Adică, flămând. Ca mine **acum** și ca unii dintre dumneavoastră. Pentru că, **românul**, eu adică, dorind să câștige bani, se duce **să capete** serviciu la stat, or la x, y, z. Capătă serviciu? **Mănâncă!** Nu capătă? Rabdă! Țiganul fură un cal, de la un român, căruța de la altul, **merge**, pe linia ferată, or la stâlpii de înaltă tensiune, scoate sârmele de cupru, meșterește o **căldare** și vine și ți-o vinde ție, român, merge în holda ta, aburcă pepeni, cultivați de tine, în căruță, vine, la Big-Berceni, și îți vinde tot, ție, românaș, pepenii etc. Lozincă nouă: românul e hoț, xenofob, porc, țiganul luptă și își apără drepturile omului și este persecutat pentru simplul motiv că e țigan și nu pentru că fură și este un individ complet neadaptat social etc.

În concluzie, trăim – cu voia noastră – într-un timp cu totul demonizat de stăpânul lozincilor – Diavolul Noi, gășcuța de aici –poate nu toți, cu siguranță nu toți – suntem neputincioși...

(va urma)

(urmare din pag. 3)

* **(Celui ce ridică piatra...)** -une în marș și să propui altceva, ce încă nu există, doar de dragul de a te erija în mentor sau poate din alte motive mult mai nedemne. Demoralizarea celor angajați într-o luptă prin fluturarea unui alt steag este forma cea mai perfidă la care poate apela un adversar care vrea, cu orice preț, să lovească într-o unitate fie ea și mică, dar cu mare încărcătură morală.

Diversiuni au mai existat, dar REZISTENȚA NAȚIONALĂ, cea autentică n-a fost înfrântă. Ea există și se va vedea curând, cred, în care din formațiunile de dreapta, prezente azi în România, ea continuă cu adevărat.

Ce fel de formator de opinie se dorește ziaristul nostru dacă nu înțelege sensurile profunde ale manifestărilor ce au loc în România **aflată încă sub comunism?**

Oare articolele duplicitare strecurate cu multă sau mai puțină dibăcie în **Crezul nostru** vor ajuta moralul luptătorilor care vor să-și slujească neamul? Ar fi bine ca întrebarea să și-o pună și cei ce răspândesc această publicație.

Și fiindcă tot ai ridicat piatra, lovește, lovește frate Claudiu TÂRZIU, lovește fără milă, mila o vom avea noi pentru dumneata, pentru tot ce faci astăzi împotriva noastră.

REDACȚIA

Fondator: Simion GHINEA - VRANCEA

Redactor șef: George URSA

Redactor: George Alexandru URSA

Corector: Nicolae VEGA

• Articolele neacceptate, pentru publicare, nu se restituie;

• Opiniile exprimate în articole aparțin autorilor.

• Administrația: 092/66.53.27.

Tipărit la Tipografia Editurii ELISAVAROS.

ISSN: 1453 - 5602

Culegere texte: George Alexandru URSA, George URSA, Tehnoredactare: George URSA